

רחל אניו

מכתב אהבה לעצמי

26.08.2023 - 03.08.2023

רחל אניו
מכתב אהבה לעצמי

גלריה מאיה
רחוב שביל המרץ 2, קומה שנייה, תל אביב - יפו

צילום: רחל אניו
צילומי הצבה: דניאל חנוך (עמ' 5, 8-9, 14-15, 18-19, 24)
טקסט: רונה יפמן
תרגום לאנגלית: רונה יפמן
עיצוב: דודי איבן

כל המידות נתונות בסנטימטרים (גובה X רוחב)

© 2023 גלריה מאיה תל אביב - יפו. כל הזכויות שמורות

מכתב אהבה לעצמי | רחל אניו

אוצרת: רונה יפמן

גלריה מאיה, 3/8/23-26/8/23

"מכתב אהבה לעצמי" הינה תערוכת היחיד הראשונה של רחל אניו. במרכז יצירתה עוסקת אניו בזהות ומביאה קול ייחודי ומרובד המרחיב את הדיון והמבט על צילום ואמנות אתיופית-ישראלית עכשווית. עבודתה שואבת השראה ממקורות של אמנות פולקלור אתיופי ומסורת מחד ומאיך מחוברת למרחב הדיגיטלי העכשווי בעידן הגלובלי ממנו היא שואבת השראה ומתקיימת. מלאכת האריגה הידנית המסורתית, מתרגמת בעבודותיה של אניו לאריגה דיגיטלית של דימויים אותם היא מצלמת, מפרקת ומרכיבה מחדש.

העבודות בתערוכה מתחילות מהביוגרפיה, מאלבום תצלומי המשפחה של אניו מימי ילדותה אותו היא בוחנת במבט נוסטלגי, קרוב ואף ביקורתי, ומפתחת דרכו זהות אישית בעלת מודעות עצמית בתוך קהילה פריפריאלית ומסורתית. נקודת שיא, אשר טמונה בזיכרון (המתועד) של טקס בת המצווה שלה עצמה, מהווה עבורה את נקודת האל חזור של שינוי פנימי והתפכחות.

תצלומי המשפחה הופכים בעבודותיה של אניו לחומר גלם אותם היא מעבירה דרך "מעבדה דיגיטלית": משכפלת, מפרקת ויוצרת מהם קולאזים, מנדלות וטפטים. משטחים ארוגים אלה, העשויים מפיסות חיים, אנשים, גוף, זכרונות וחפצים, יוצרים דימויים חדשים תרבותית ואסתטית, ומשקפים את פער הדורות בין דור המהגרים מאתיופיה לילדים שנולדו בישראל.

בפתיחת התערוכה תצלום של זוג ההורים בצעירותם, נראים כאילו יצאו משברי קיר מכוסה טפט פרחוני או שמא מתכסים בו וכמעט נעלמים. צילום בת המצווה של רחל עצמה, מטופל ומהדהד את רגע ההתפכחות והאימה. פניה נראות כמסכה מולבנת חסרת הבעה כקליפה. צילום והרכבה של חפצים וסמלים אישיים ביתיים מקבלים משמעות וניכוס מחדש כמו

תצלום הקמע המסורתי וצילום כף יד "חמסה" המחזיקה עין מאולתרת. תצלום המאזכר במבט ראשון חנוכיה, חפץ יהודי מסורתי, מתגלה כקולאז' אצבעות וציפורניים מלאכותיות ארוכות משוחות בלק אדום המתחפשות ללהבות נר.

עבודות הוידאו מתמקדות באינטראקציות משפחתיות בין ההורים לילדיהם וחושפות את שברי ההגירה: הניסיון הכושל של האם ללמד את בנה המתבגר את שפתה שנשכחה ממנו, המבט העייף של האב על בתו האוחזת במצלמה ונותנת הוראות בימוי, מצבים של אינטימיות כפויה בין האב לבנו המסתיימת באינטראקציה משוחררת של רחל ואחיה רוקדים בסלון, מתופפים על הבטן החשופה לצלילי מוזיקה אתיופית וריקודים מסורתיים. החגיגה הביתית כמו יוצרת קתרזיס מרגש המחבר בין מסורת, תרבות וחג, למציאות יומיומית, ביתית ועכשווית.

זכרונות ושפה מתמסמסים ונשכחים. הם עדות ל"כור ההיתוך" הישראלי, המנוכר והלא סבלני כלפי סממני "גלותיות". משבר ההגירה האישי והקולקטיבי, המחיקה התרבותית והאישית, חוסר הקבלה, והציווי "להיות מקשה תרבותית אחת", הוא הניסיון הכושל של ה"ישראליות" להתעלם מעושר תרבותי עם שורשים ענפים. אניו מודעת לזה, ושואבת השראה וכוח מבית אמה והמסורת הייחודית לה.

תצלומי הדיוקנאות העצמיים של אניו החוזרים בוריאציות שונות בתערוכה, מלווים ומתעדים את רחל מילדות לאישה בוגרת ויוצרת. העיניים הן מוטיב חוזר בתערוכה: עיניה של האמנית פקוחות לרווחה. הן מוכפלות, צופות, עדות, מצלמות, שומרות, בוחנות. עיניים הבוחנות את העולם המערבי הפטריארכלי שבחוץ, אבל גם פונות פנימה אל הנפש.

העבודות ממשיכות להתפתח ולהעמיק בהקשרים ביקורתיים אוניברסליים יותר, נוטלות חלק בשיח הגלובלי של האמנות והצילום העכשוויים לגבי זהות אישית ותרבותית בהקשר של צבע העור, מרקמו, גווניו השונים, סימניו של הגוף הנשי במסעו בחיפוש מרחבים אלטרנטיביים ליצירת זהות, קבלה ומקום בעולם. הפירוק של הגוף בצילומי שחור לבן, משכפלות וכמו בודקות כאב מהו; האזיקונים המתהדקים על איברי גוף נראים מכאיבים, כמעט עוצרים את הדם מלזרום. הפגיעות היא גם כות, והכאב, הפך לתשוקה, ליצירה, המביאה שחרור וקבלה עצמית.

הסדרה שמפרקת ומרכיבה מחדש את הגוף, יוצרת דימויים מטאפיזיים חדשים של זהות עכשווית חדשה שמכירה בערך עצמה. ההפתעה בחלק האחרון של התערוכה, מתקיימת בבנייתם מחדש של "יצורים", נועזים ולא מזוהים, דמויות מעולמות אחרים, שגם מופיעות כדגם של "בד אפריקאי". התערוכה חותמת עם תצלום של מלבן שחור (מעין רפרנס לריבוע השחור של מלביץ') אשר בהסתכלות קרובה מורכב משכפולי גוף כהה עור, ובכך מהדקת האמנית בהומור את הקוטביות בין המקומי לאוניברסלי, בין פיגורטיבי למופשט, בין ציור לצילום, בין מודרניזם מערבי לאמנות עכשווית ישראלית ואתיופית.

היצירה הצילומית של רחל אניו מלהטטת בתעוזה, בעוצמה, בנדיבות ותשוקה. שאלות של נראות, פמיניזם וקונטקסט חברתי תרבותי אוניברסלי מהדהדות לשאלות פנימיות מהותיות של הקיום העצמי. חווית הצפייה בתערוכה היא מסע הרפתקה עשיר וחשוף, המזמין צעידה על גשר הכאב, במעבר למציאות חדשה, מחוברת לעבר וצועדת זקופה בדרך חדשה.

רונה יפמן, יולי 2023

צמת יד, 2023, קולאז' דיגיטלי (קליעה), 50x200 ס"מ
Hand braid, 2023, Digital collage (weaving), 200x50 cm

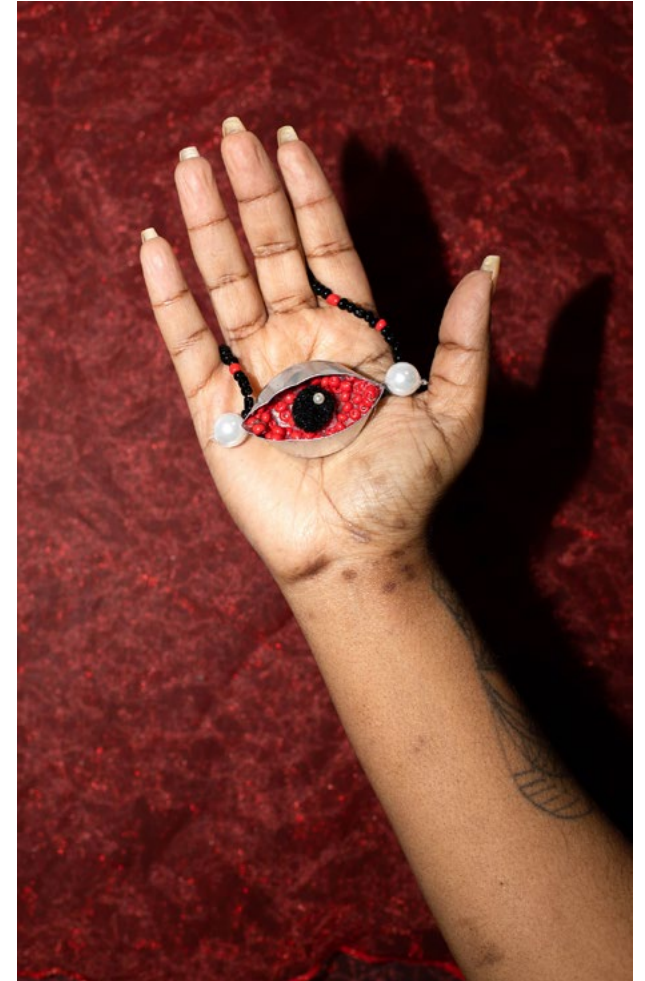
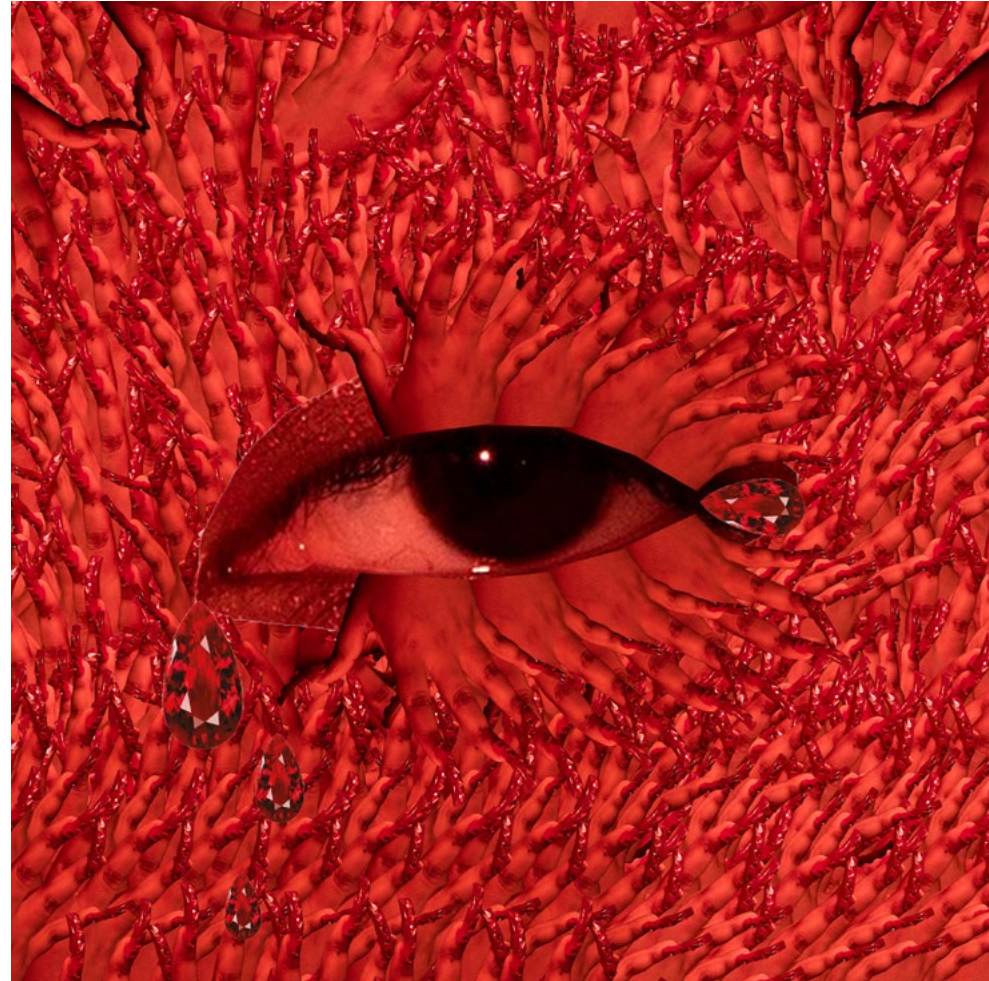

תמונת בת מצווה, 2023, צילום מטופל, 50x70 ס"מ

מימין לשמאל:
 סלפי, 2023, צילום, 30x40 ס"מ
 אין את הגוון שלי, 2023, קולאז' דיגיטלי, 30x40 ס"מ
 איפה זה צפון, 2023, צילום, 30x40 ס"מ

מימין לשמאל:
חמסה, 2023, צילום, 40x60 ס"מ
עין נגד עין, 2021, קולאז' דיגיטלי, 45x45 ס"מ
נר שליש, 2023, צילום, 40x60 ס"מ

קשר גוף, 2022, קולאז' דיגיטלי, 70x50 ס"מ

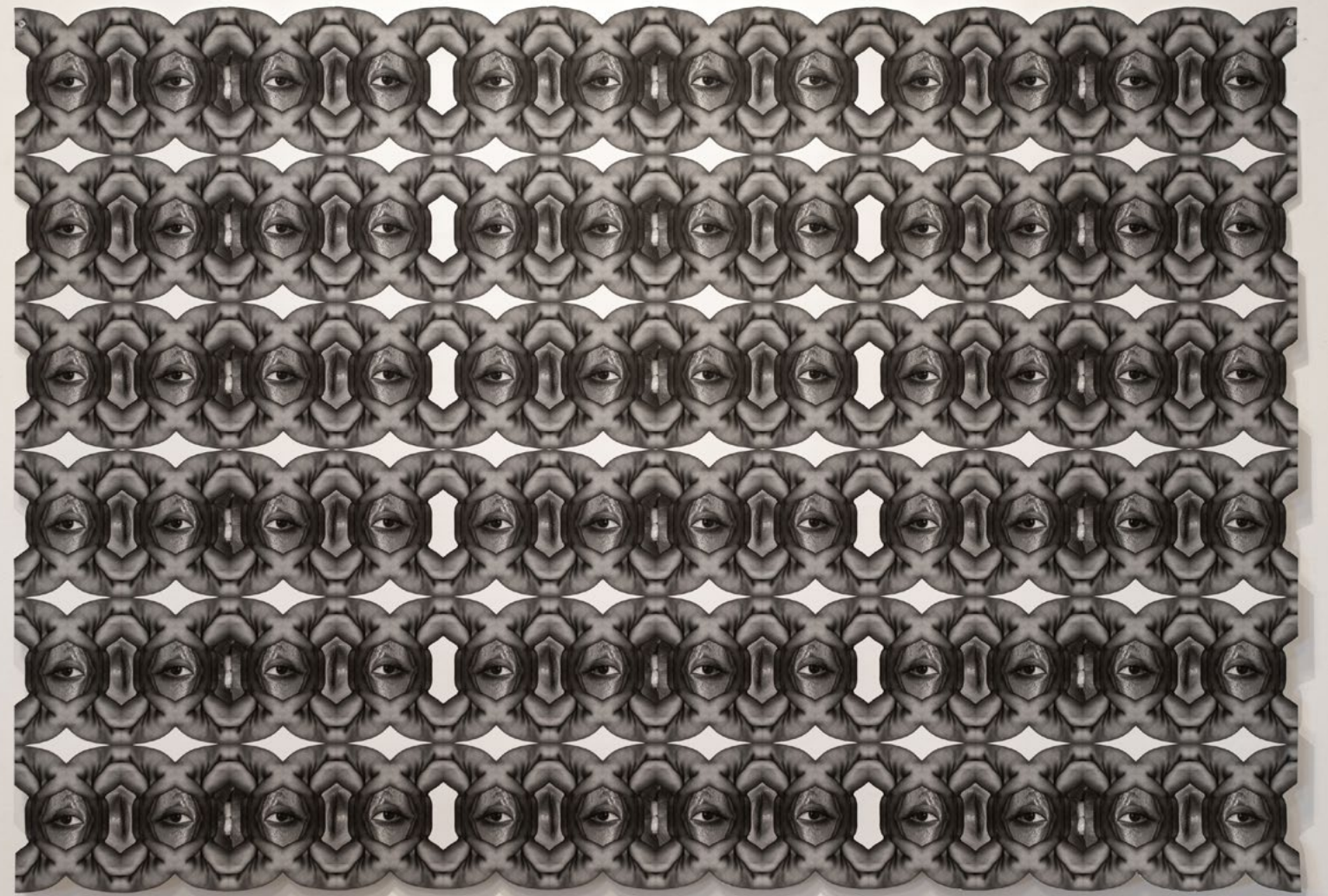
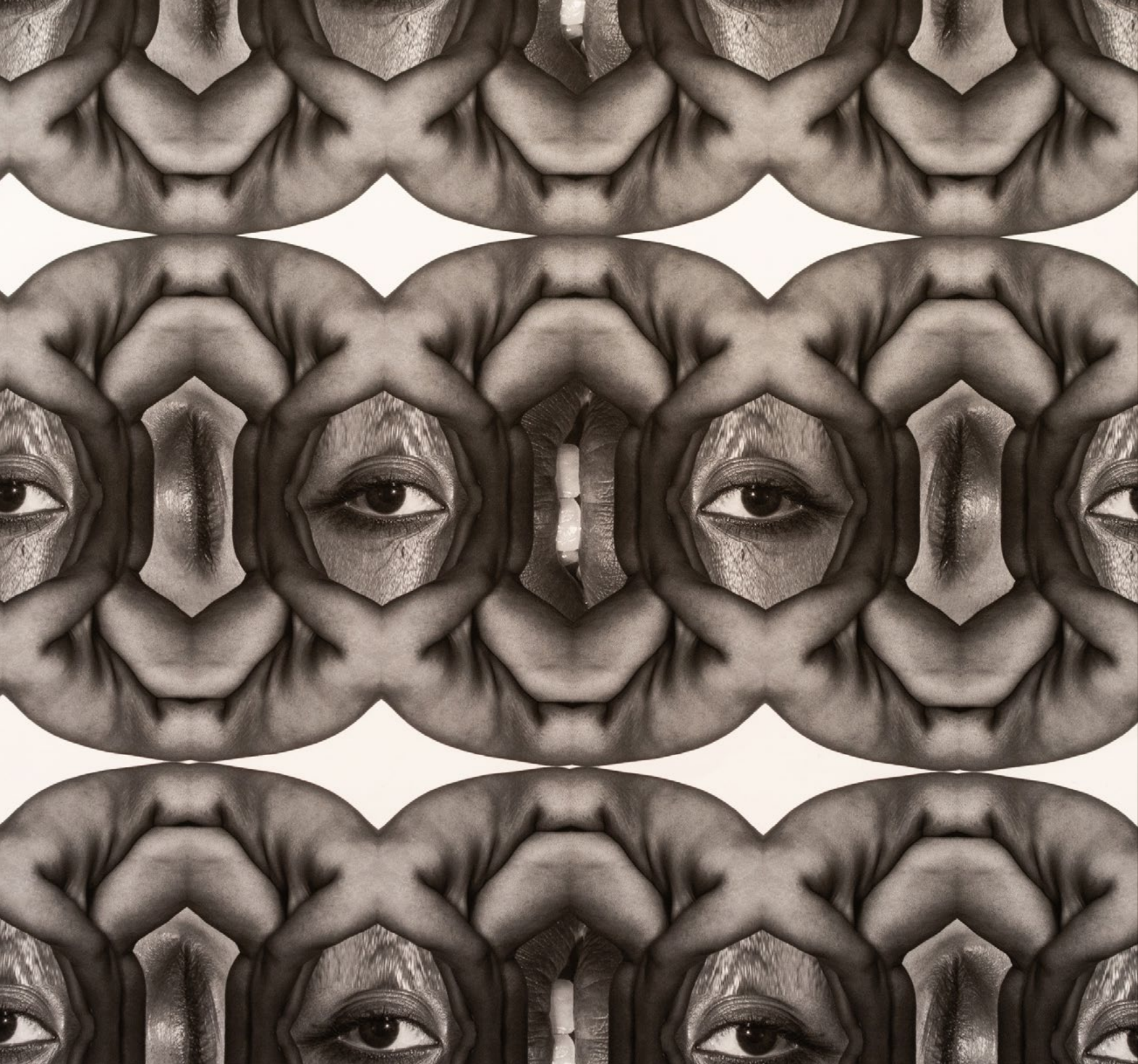

מכתב אהבה לעצמי, מראה הצבה בתערוכה
A Love Letter To Myself, installation view

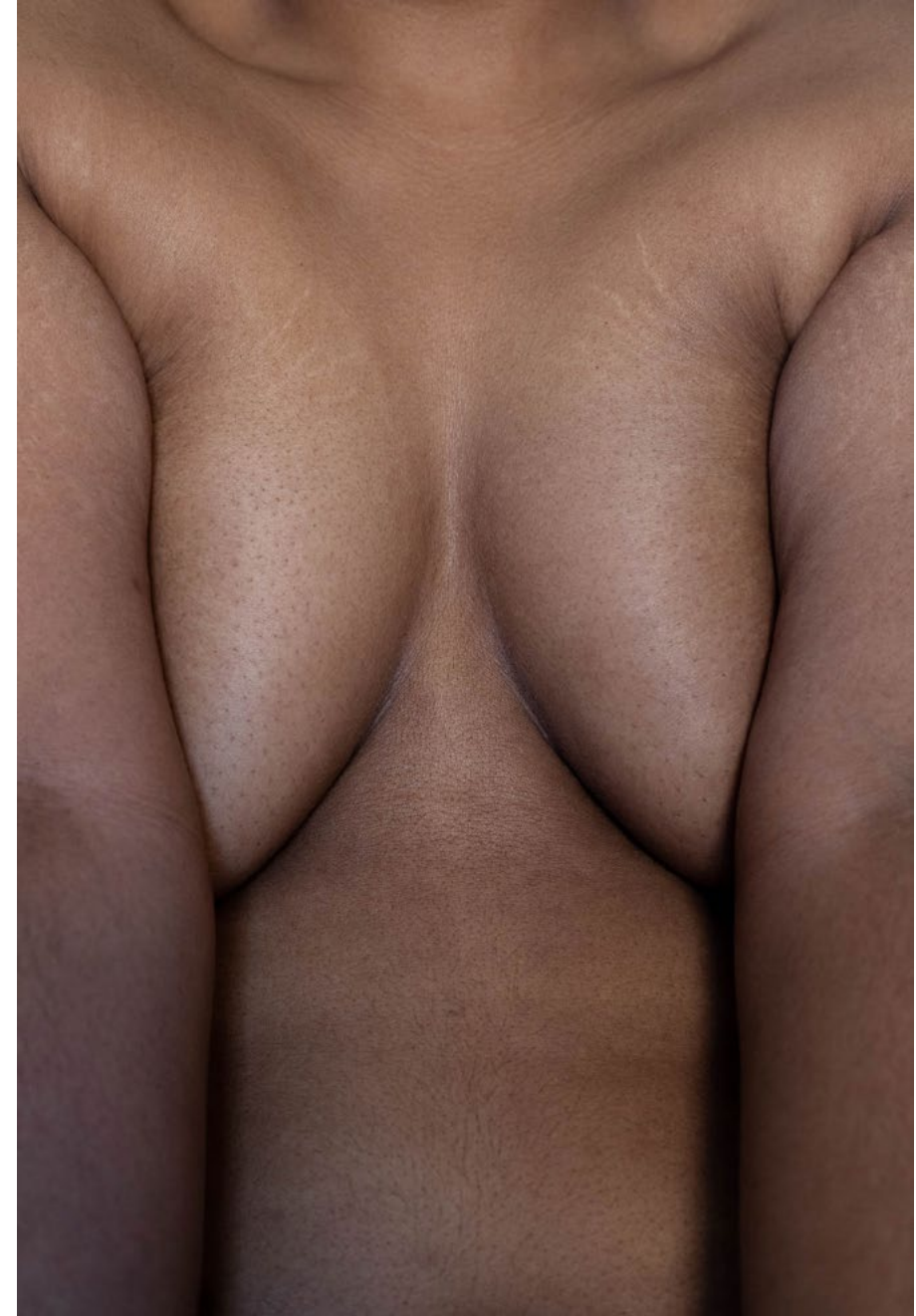
היצורה, 2023, צילום מטופל, 70x50 ס"מ

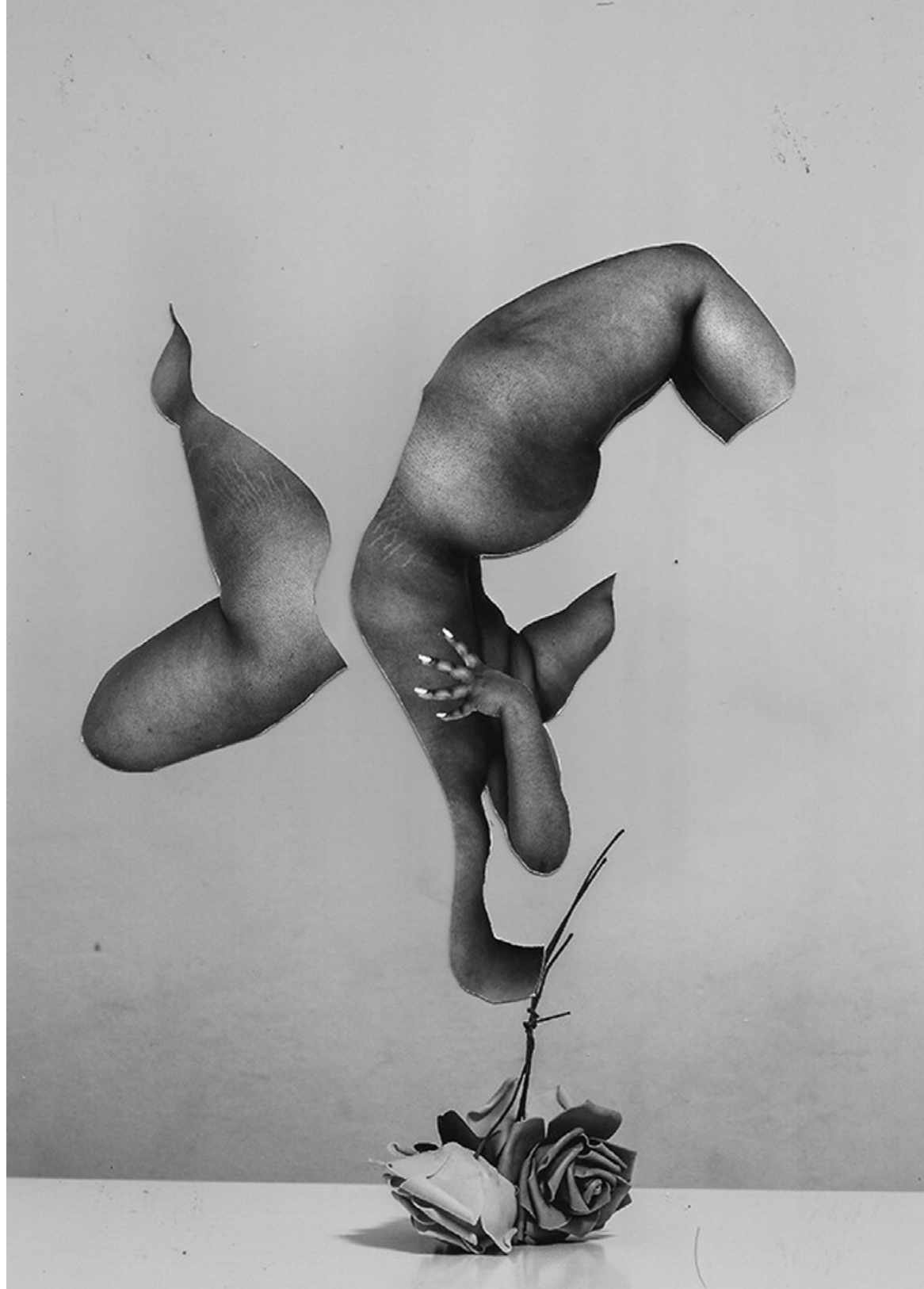
ללא כותרת, 2021, שמן על קנווס, 85X120 ס"מ
Untitled, 2021, oil on canvas, 120X85cm

איפה זה צפון, 2023, צילום, 30x40 ס"מ
Where's North, 2023, photo, 40X30 cm

סלפי, 2023, צילום, 30x40 ס"מ
Selfie, 2023, photo, 40X30 cm

אותנטית, 2023, צילום, 40x60 ס"מ
Authentic, 2023, photo, 60x40 cm

מכתב אהבה לעצמי, מראה הצבה בתערוכה
A Love Letter To Myself, installation view

A Love Letter to Myself | Rachel Anyo

Curator: Rona Yefman

Maya Gallery, 3/8/23-26/8/23

"A Love Letter to Myself" is the first solo exhibition of Rachel Anyo, photographer, multidisciplinary artist, and social activist from Kiryat Yam. The center of her work deals with identity and brings a unique and layered voice that expands the discussion and perspective on photography and contemporary Ethiopian-Israeli art.

Her work draws inspiration from sources of Ethiopian folklore art and tradition on the one hand. It is connected to the contemporary digital space in the global era from which she draws inspiration and exists. The craft of traditional hand weaving is translated in Anyo's works into a digital weaving of images that she photographs, disassembles, and reassembles.

The works in the exhibition begin with the biography from Anyo's family photo album from her childhood, which she examines with a nostalgic, close, and even critical view, and through it develops a self-aware personal identity within a peripheral and traditional community. A high point lies in the (documented) memory of her own Bat Mitzvah ceremony, which is the point of no return of inner change and disillusionment for her.

In Anyo's works, the family photographs become raw material she passes through a "digital laboratory," reproduces, disassembles, and creates collages, mandalas, and wallpapers. These woven surfaces, made of pieces of life, people, body, memories, and objects, create new images culturally and aesthetically and reflect the generation gap between the generation of immigrants from Ethiopia and children born in Israel.

At the exhibition's opening, a photograph of the couple's parents in their youth looks as if they have come out of a broken wall covered with floral wallpaper or are being covered in it and almost disappearing. The photograph of Rachel's Bat Mitzvah is handled and echoes the moment of disillusionment and horror. Her face looks like a bleached mask, as expressionless as a shell. Photography and assembly of personal household objects and

symbols receive renewed meaning and appropriation, such as the photograph of the traditional talisman, a photograph of a "Hamsa" hand holding an improvised eye, a photograph of a menorah at first glance reminiscent of a traditional Jewish object, but actually, a collage of fingers and long artificial nails painted in red varnish masquerading as candle flames.

The video work focuses on family interactions between the parents and their children. It reveals the fragments of immigration: the mother's failed attempt to teach her teenage son her forgotten language, the father's tired look at his daughter holding the camera and giving directing instructions, situations of forced intimacy between the father and son, and ending with a liberated interaction of Rachel and her brother dance in the living room, drumming on their bare bellies to the sounds of Ethiopian music and traditional dances. The home celebration creates an emotional catharsis that connects tradition, culture, and holiday to everyday, domestic, and contemporary reality.

Memories and language fade and are forgotten; they are evidence of the Israeli "melting pot," which is alienated and intolerant of signs of "exile." The personal and collective immigration crisis, the cultural and personal erasure, the lack of acceptance, and the imperative to "be one cultural piece" is the failed attempt of "Israelism" to ignore a cultural wealth with deep roots. Rachel Anyo is aware of this, and she draws inspiration and strength from her mother's house and its unique tradition.

Anyo's self-portrait photographs, repeated in different variations in the exhibition, accompany and document Rachel from childhood to a mature and creative woman. Eyes are a recurring motif in the exhibition. The artist's eyes are wide open. They are duplicated, watching, witnessing, cameras, guards, and examining. Eyes examining the patriarchal Western world outside, but also turning inward to the soul.

The works continue to develop and deepen in more universal critical contexts, taking part in the global discourse of contemporary art and photography regarding personal and cultural identity in the context of the color of the skin, its texture, its various shades, the signs of the female body in its journey in search of alternative spaces to create identity, acceptance and a place in the world.

The dismemberment of the body in black and white photographs replicates, and as if testing what pain is, the handcuffs being tightened on body parts look painful, almost stopping the blood from flowing.

Vulnerability is also strength; the pain has become passion and creation, bringing liberation and self-acceptance. The series that dismantles and reassembles the body creates new metaphysical images of a new contemporary identity that recognizes its value.

The surprise in the last part of the exhibition takes place in the reconstruction of "creatures," bold and unidentified characters from other worlds, which also appear as a pattern of "African cloth." The exhibition closes with a photograph of a black rectangle (a sort of reference to Malevich) which, when viewed closely, consists of dark-skinned body doubles, thus humorously tightening the polarities between the local and the universal, between the figurative and the abstract, between painting and photography, between Western modernism and contemporary Israeli and Ethiopian art.

Rachel Anyo's photographic work juggles boldness, power, generosity, and a passion for travel. Questions of visibility, feminism, and a universal social and cultural context resonate with essential inner questions of self-existence. The experience of viewing the exhibition is a rich and exposed adventure journey, inviting a walk on the bridge of pain, transitioning to a new reality, connected to the past, and walking upright on a new path.

Rona Yefman, July 2023

03.08.2023 - 26.08.2023

Maya Gallery

2 Shvil Hameretz, 2nd floor, Tel Aviv - Jaffa

Photography: Rachel Anyo

Installation Photography: Daniel Hanoch (p. 5, 8-9, 14-15, 18-19, 24)

Text: Rona Yefman

English Translation: Rona Yefman

Graphic Design: dood Evan

Dimensions are given in centimeters (height X width)

© 2023 Maya Gallery TLV. All rights reserved

RACHEL ANYO

A LOVE LETTER TO MYSELF

RACHEL ANYO

A LOVE LETTER TO MYSELF